

ALENA MORNŠTAJNOVÁ

STRÁŠIDÝLKO STRÁŠA

ILUSTRACE
GALINA MIKLÍNOVÁ

ALBATROS

Strašidýlko Stráša

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.albatros.cz
www.albatrosmedia.cz

Alena Mornštajnová
Strašidýlko Stráša – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

ALENA MORNŠTAJNOVÁ
STRAŠIDÝLKO STRÁŠA
ILUSTROVALA GALINA MIKLÍNOVÁ

STRAŠIDÝLKO STRÁŠA

ALENA MORNŠTAJNOVÁ

ILUSTROVALA GALINA MIKLÍNOVÁ

ALBATROS

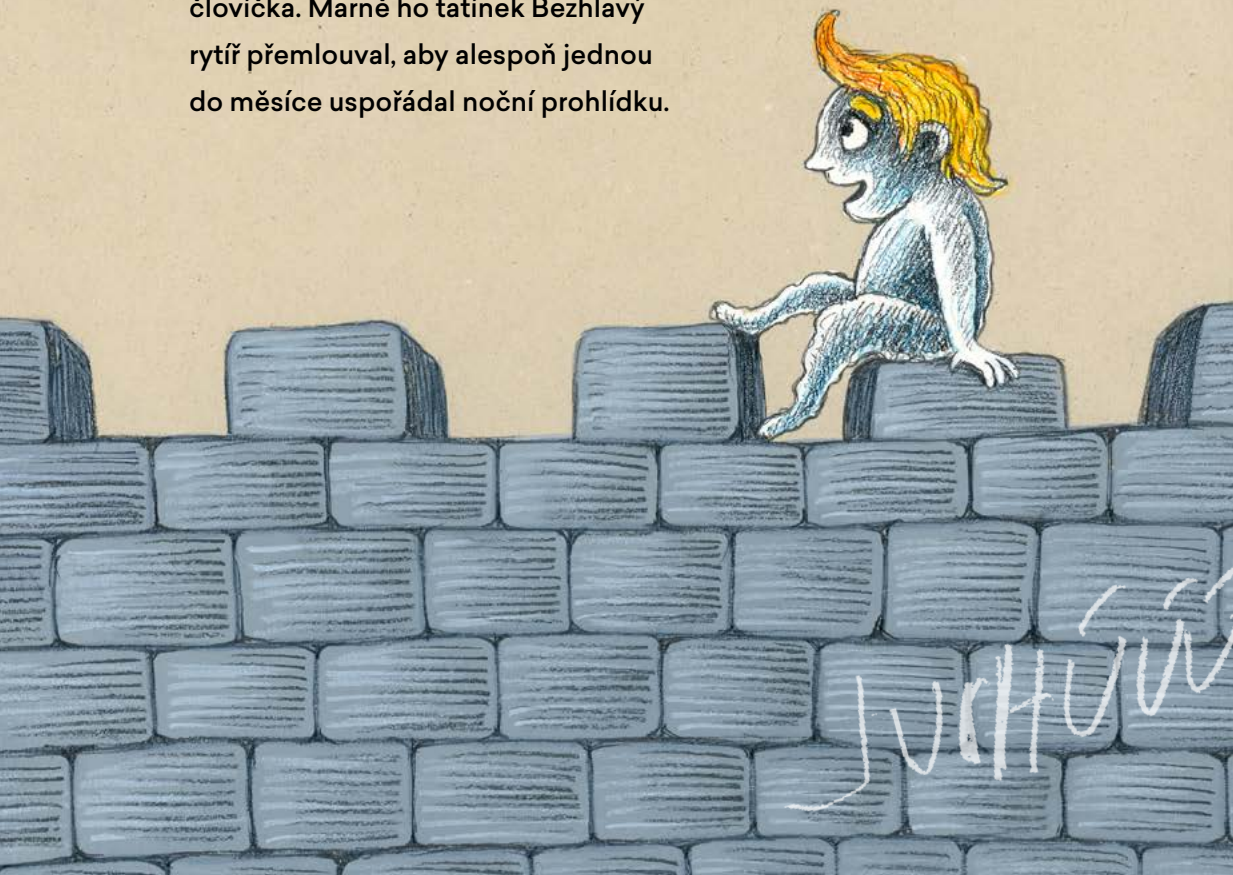
Jak ke jménu přišel

Lidé si myslí, že být strašidlem je docela jednoduchá věc. Ale to je omyl, vážení. Strašení je vážná a zodpovědná práce. Je to zaměstnání jako každé jiné, a proto k němu potřebujete talent a vzdělání.

Stráša se narodil do rodiny s dlouhou strašidelnou tradicí.

Bydlel s rodiči na hradě, kde maminka malého Stráši pracovala jako Bílá paní. Večer co večer se procházela v dlouhých bílých šatech po hradních komnatách a pochůzku končila parádním balancováním na hradbách.

Tatínkova pracovní doba začínala o půlnoci. Tou dobou se zjevoval v nejtemnějších místech hradu oblečený v rytířské zbroji a hlavu držel v podpaží. Patřil mezi nejlepší bezhlavé rytíře v Evropě, dostal několik vyznamenání, a proto mu dost vadilo, že v noci není na hradě nikdo, kdo by jeho umění ocenil. Hraběcí rodina se dávno odstěhovala a na hrad chodily jen školní výlety a rodiny s dětmi. V šest hodin večer pan kastelán zamkl a nepustil dovnitř ani človíčka. Marně ho tatínek Bezhlavý rytíř přemlouval, aby alespoň jednou do měsíce uspořádal noční prohlídku.

„V žádném případě, příteli,“ odpovídal tatínkovi pan kastelán. „Ještě se vás někdo lekne, omdlí, a já ho budu muset křísit. Jako minule.“

„To už je dvacet let,“ hudoval tatínek. „Teď je jiná doba. Lidé mají mnohem pevnější nervy.“

Ale pan kastelán byl neoblomný.

Stráša nestrašil, protože byl ještě moc malý. Když říkám malý, myslím doopravdy malý, vlastně docela mrňavý. Tatínkovi Bezhlavému rytíři sahal sotva po kolena a maminka Bílá paní si musela dávat pozor, aby ho širokou sukní nesmetla z cimbuří. Vlasy měl rezavé, uši mu maličko odstávaly a oči měl modré jako borůvky.

Že byl tak malý, to by ani tak nevadilo, horší, mnohem horší bylo, že Stráša byl pěkný strašpytel.

Bál se tmy, lekal se každého hlasitého lupnutí, skřípnutí, prasknutí a dokonce i zakašlání. Když musel zabočit za roh, nejdříve opatrně vykoukl, jestli tam na něj nečeká nějaké nepříjemné překvapení.

Vlastně se ani nejmenoval Stráša, byla to jen přezdívka, kterou mu dali rodiče, protože se bál i zvuku svého opravdového jména.

Ve skutečnosti se totiž jmenoval Bubu. Rodiče brzy zjistili, že se jim výběr jména příliš nepovedl. Tedy, přesněji řečeno, nepovedl se vůbec.

„Bubu,“ zavolala maminka a Bubu se svého jména tak polekal, že se běžel schovat do velké dřevěné truhlice v knížecí ložnici.

„Tak Bubu, Bubu,“ zapojil se do hledání tatínek a strašidýlko se roztřásl, až víko truhlice nadskakovalo do výšky, a rodiče našli vystrašeného synáčka podle randálu od poskakujícího nábytku.

„To je ale ostuda,“ spínali ruce rodiče. „Strašidlo – a bojí se vlastního jména. Ty jsi ale Stráša.“

A přezdívka Stráša malému strašidýlku zůstala.

„Snad z toho to dítě vyroste,“ utěšoval tatínek Bezhlavý rytíř maminku Bílou paní, když si večer leštil brnění na noční strašení.

„To doufám,“ povzdechla si maminka, nasadila si na hlavu bílý špičatý klobouk se závojem a šla se zjevovat na cimbuří.

